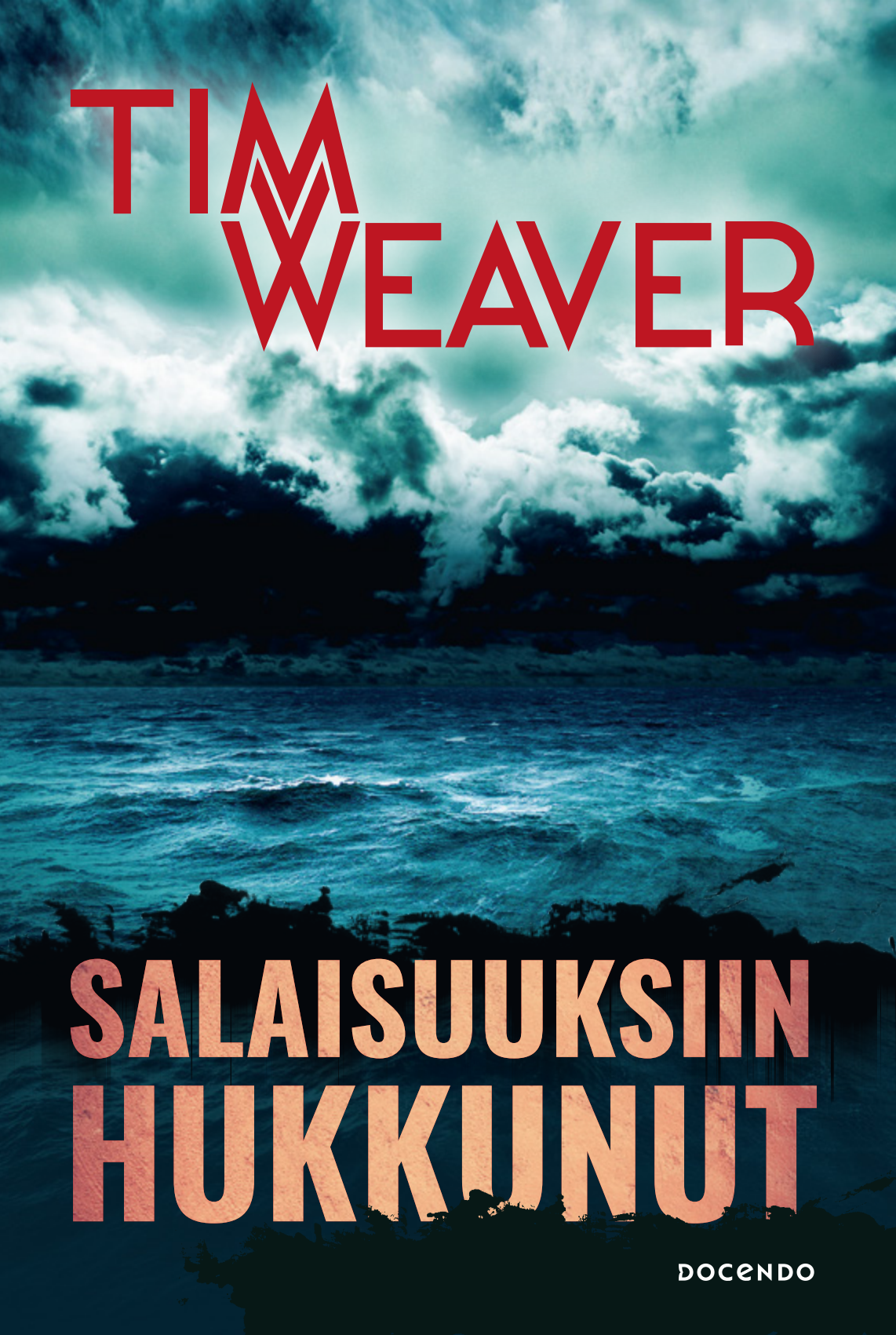

**TIM
WEAVER**

**SALAISUUKSIIN
HUKKIUNUT**

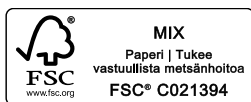
DOCENDO

**TIM
WEAVER**

**SALAISUUKSIIN
HUKKUNUT**

Englannin kielestä suomentanut Maikki Soro

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuperäisteos

Tim Weaver: *Broken Heart*

© Tim Weaver, 2016

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos

© Docendo, 2025

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

www.docendo.fi

Suomennos: Maikki Soro

Kansi: Tilla Larkiala/Taittopalvelu Yliveto Oy

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-095-7

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@docendo.fi

Lucylle

00:00:01

Kuva terävöityy.

Entinen rikostutkija Ray Callson istuu tuolilla arkisen näköisessä toimistohuoneessa, jossa on vaaleat seinät ja vähänlaisesti huonekaluja. Sälekaihtimet ovat alhaalla mutta raollaan, ja Los Angelesin keskustan pilvenpiirtäjät häämöttävät petroolinsinisenä sumuna taustalla. Callson ottaa mikrofonin, jonka joku hänelle ojentaa. Hiljainen, jännittynyt ääni sanoo kuvan ulkopuolelta: "Nipsauta se vain kiinni paitaasi."

Callson kiinnittää mikrofonin. Sitten hän suoristaa selkänsä ja sukaisee harmaita hiuksiaan, jotka on kammattu viivasuoralle jakaukselle. Hän on päälle kuudenkymmenen mutta edelleen komea mies. Leuka on ajeltu, mutta hänellä on viikset, ja kirkkaanvihreissä silmissä näkyy molemmissa keltainen täplä; heijastus kameran vieressä olevasta valaisimesta. Odottaessaan hän selvittää pari kertaa kurkkuaan ja vilkaisee kelloaan.

"No niin, aloitetaanko?"

"Aloitetaan vain."

Kamera hurahtaa käyntiin.

"Esittelisitkö itsesi ensin?"

Callson rykäisee vielä kerran ja sanoo: "Olen Raymond J. Callson, ja olin ennen eläkkeelle jäämistäni kolmekymmentäkaksi vuotta rikostutkijana Los Angelesin poliisissa."

"Mitä tehtäviisi kuului?"

"Valtaosan siitä ajasta tutkin henkirikoksia."

"Piditkö työstäsi?"

"Pidinkö?" Callson kohauttaa hartioitaan. "En käyttäisi sitä sanaa."

"Mikset?"

"Tuskin kukaan ryhtyy poliisiksi, tai ainakaan murhatutkijaksi, siksi että haluaisi nauttia työstään. Siinä työssä näkee ihmisiä, jotka on raiskattu, puukotettu, ammuttu tai tapettu jollakin muulla tavalla. Kuulostaako se erityisen hauskalta?"

Kameran takaa ei kuulu vastausta.

Callson kohauttaa jälleen olkiaan. "Sitä vain tekee, mitä on pakko."

"Harkitsitko koskaan mitään muuta?"

"Mitä tarkoitat?"

"Harkitsitko koskaan muuta ammattia?"

Callson huokaisee kuin olisi pohtinut tätä monesti itsekin mutta ei vieläkään tiennyt vastausta. "Totta kai. Tulihan sitä mietittyä, että mitä jos sittenkin. Isäukko oli kaupungilla huoltomiehenä. Joskus kun tulin rikospaikalle ja näin, mitä ihminen voi toiselle tehdä, mietin kyllä, että mitä helkkaria minä täällä teen. Olisi paljon mukavampi ajaa nurmikkoa MacArthurin puistossa." Hän hymyilee, mutta synkästi. "Itse asiassa sellaisia päiviä oli paljonkin."

"Mutta et sitten lähtenyt."

"Minne?"

"Ajamaan nurmikkoa MacArthurin puistoon."

"En", Callson sanoo. "Menin vain seuraavalle ja taas seuraavalle rikospaikalle."

"Montaako henkirikosta olet tutkinut kaikkiaan? Jos pitäisi arvioida?"

"Siis koko urani aikana?" Callson puhahtaa. "Huh huh, mahdoton sanoa. Ehkä tuhatta tai kahta tuhatta – ei tosiaan aavistustakaan. Aika montaa joka tapauksessa. Los Angeles oli toisinaan melko väkivaltainen paikka. On vieläkin."

"Oliko sellaisia tapauksia, jotka jäivät kalvamaan mieltäsi?"

Callson näyttää kuulevan kysymyksen mutta ei vastaa.

"Callson?"

Mies vaikenee edelleen.

"Oliko tapauksia, jotka jäivät kalvamaan mieltäsi?"

Callson tuijottaa jonnekin kameran taakse ja alkaa nyökytellä hitaasti. "Oli", hän sanoo. "Yksi tapaus tulee heti mieleen."

ENSIMMÄINEN OSA

1

Herttakuningatar oli kolmikerroksinen pubi Seymour Place -kadun puolivälissä, Marylebonen rautatieaseman eteläpuolella. Sen julkisivu oli muurattu samanlaisista lasitetuista terrakottatiilistä kuin monien metroasemien seinät eri puolilla kaupunkia, ja sisätiloissa oli hivenen viileämpää kuin ulkona – mutta vain juuri ja juuri. Aurinko oli korventanut Lontoota viikkokausia, paahtanut sen valtimoita ja laskimoita, jokaista rakennusta, katua ja jalkakäytävää, huuhtonut jokaista ikkunaa valollaan. Nyt elettiin elokuun loppua, ja tuntui, ettei hellettä päässyt pakoon enää minnekään. Pubin ilmastointilaite puhalsi minkä jaksoi ja pitkällä baaritiskillä oli lisäksi pöytätuulettimia, mutta mistään niistä ei ollut pienintäkään hyötyä.

Tarjoilija ohjasi minut kahdelle katettuun pöytään salin takaosaan, jonka ikkunoista avautui näkymä sisäpihan hyvin hoidettuun puutarhaan. Tilasin oluen, otin läppärin laukusta ja kirjauduin verkkoon. Olin vasta ehtinyt avata selaimen, kun puhelimeni soi. Arvelin soittajan olevan Melanie Craw, jonka kanssa minun piti lounastaa. Jos hän oli myöhässä – mitä sattui hyvin harvoin – ja hän soitti sovitun tapaamisajan jälkeen, silloin oli sattunut jotakin yllättävää ja hän soitti ilmoittaakseen, ettei pääsisi tulemaan. Mutta soittaja ei ollut Craw. Eikä kukaan muukaan, jonka nimen olin tallentanut yhteystietoihin. Ja mikä vielä harvinaisempaa, puhelu ei tullut edes kotimaasta.

Se tuli Yhdysvalloista.

Yhteystietoni löysi helposti kotisivuiltani, ja olin päätenyt erään tutkiman tapauksen perässä kolme vuotta sitten Nevadaan, joten minulla oli tuttavias Las Vegasin suunnalla. Pidimme kuitenkin harvemmin yhteyttä,

eikä suuntanumero ollut 702, joten soitto ei tullut Vegasista. Kun vedin tietokoneen lähemmäksi ja tein haun suuntanumerosta 952, selvisi, että alue oli Minnesotassa, Minneapolisin kaakkoispuolella. Kenet tunsin Minneapolisista?

Vastasin uteliaana puheluun.

”David Raker.”

”Ai, päivää.” Naisen ääni. Hän kuulosti yllättyneeltä siitä, että olin vastannut. ”Täällä on Wendy Fisher. Toivottavasti en häirinnyt.”

Wendy Fisher. Ajattelin viime viikkojen keskusteluitani ja yritin muistaa, oliko hänen nimensä tullut esiin jossakin yhteydessä. Olin varma, ettei ollut. En tuntenut häntä. En tuntenut ketään koko Minnesotan alueelta.

”Olen kauhean pahoillani, että soitan näin varoittamatta”, hän sanoi. ”Mutta ajattelin, että... ajattelin kysyä, olisiko teillä hetki aikaa jutella?” Sitten hän jatkoi kuin olisi lukenut ajatukseni: ”Emme ole jutelleet aikaisemmin. Ette tunne minua entuudestaan.”

”Selvä juttu. No, miten voisin olla avuksi?”

”Niin... minä ajattelin... tai toivoin, että...”

Hänen epäröintinsä ei selvästikään johtunut siitä, että hän olisi hämentynyt saatuaan vastauksen puheluunsa. Puheen katkonaisuus, se, miten sanat juuttuivat hänen suuhunsa, kertoi ahdistuksesta ja neuvottomuudesta. Olin kuullut saman ahdistuksen monien muidenkin äänestä, kaikissa katoamistapauksissa, joita olin tutkinut.

”Onko joku kadonnut?”

”On”, hän sanoi ja vaikenä hetkeksi. ”Sisareni Lynda. Hän katosi viime lokakuussa. En enää tiedä, mitä tekisin... En enää tiedä, mitä muutakaan tekisin.”

Hänen äänensä alkoi pettää heti hänen mainittuaan sisarensa nimen. Annoin hänen rauhoittua tovin ja katselin tietokoneellani olevaa Minnesotan karttaa.

”Näen numerosta, että soitat Keskilänneestä.”

”Aivan”, hän sanoi, mutta kesti vielä hetken ennen kuin hän jatkoi.
”Asun kaupungissa nimeltä Lakeville. Noin neljäkymmenen kilometrin päässä Minneapolisista etelään.”

”Minneapolis on kaukana Lontoosta, Wendy.”

”Tiedän”, hän sanoi. ”Tiedän kyllä.”

”Joten minun on vaikea auttaa – jos soitit pyytääksesi apua.”

Vastaus takertui hänen kurkkuunsa. Sitten hän sanoi vain: ”Ahaa.”

”Tunnen kyllä Yhdysvaltoja jonkin verran – olen asunut ja ollut töissä molemmilla rannikoilla – joten tilanne saattaisi olla toinen, jos asuisit New Yorkissa tai Washingtonissa tai Losissa. Mutta Minneapolisin aluetta en tunne ollenkaan. Sinun olisi parempi soittaa jollekulle paikalliselle.”

”Sisareni asuu Englannissa.”

Sulattelin tietoa hetken. ”Vai niin.”

”Lynda on asunut Euroopassa suurimman osan aikuisvuosistaan.” Nyt Wendy alkoi kuulostaa määrätietoisemmalta. ”Löysin nimenne netistä ja googlasin teidät. Olen lukenut tapauksista, jotka olette selvittänyt. Ihmisistä, jotka olette löytänyt. Luin sekä CNN:n että Foxin uutiset teistä. Tiedän, mitä teille tapahtui Las Vegasissa. Ja BBC kertoi toisesta jutusta, jota tutkittte viime vuonna. Ajattelin, että tässä on mies, joka voi auttaa löytämään Lyndan.”

En sanonut mitään.

”Voitteko auttaa minua löytämään hänet?” hän kysyi.

”Sinuttele vain. Olen David.”

”David”, hän sanoi hiljaa. ”Tuntuu, että olen hirvittävän kaukana siitä, mitä siellä tapahtuu. En käsitä, mitä muuta voisin tehdä. Poliisi ei ole päässyt puusta pitkään etsinnöissään. Lyndan tapaus saattaa olla heille pelkkä numero arkistoissa tai pari lomaketta kaapissa, mutta minulle se on kaikki kaikessa. Hänestä ei ole kuultu mitään lokakuun jälkeen, ja minä... kaipaen häntä aivan kauheasti.” Painokas tauko. Nyyhkäys.
”Minulla on säästöjä. Voin kyllä maksaa. Auta minua, David.”

Katsoin pubin ikkunoita, joiden läpi aurinko helotti. Tämä oli aina kaikkein pahinta: läheisten äänestä kuultava epätoivo, joka johti aina puheen rahaan. Maksan mitä tahansa. Vaikka koko omaisuuteni.

Kunhan vain löydät hänet.

Kukaan ei tiennyt, tai ei ehkä välittänytkään tietää, että minulle kysymys oli muustakin kuin rahasta. Minun piti maksaa laskut niin kuin kaikkien muidenkin, mutta tarvitsin tätä työtä myös toisista, vähemmän ilmeisistä syistä. Haudattuani vaimoni kuusi vuotta sitten näistä tapauksista tuli minulle keino selviytyä surusta. Kadonneista tuli pelastusköyteni.

Nyt he olivat minun happeani.

Siitä huolimatta epäröin suostua Wendy Fisherin pyyntöön. Epäröin melko vahvastikin, koska mietin toimeksiannon mahdollisia seurauksia. Wendy asui tuhansien kilometrien päässä, ja katoamistutkinnassa oli ehdottoman olennaista keskustella ihmisten kanssa kasvatusten, nähdä heidän ilmeidensä pienet vivahteet, kun he vastasivat kysymyksiini. Skype ei koskaan onnistunut välittämään yhtä tarkasti heidän tunteitaan, suruaan ja tuskaansa.

”David?”

Havahduin ajatuksistani. ”Täällä ollaan.”

”Autatko minua?” hän kysyi.

”En osaa vielä sanoa.”

Wendy oli vaiti, selvästikin poissa tolaltaan.

”Sisaresi nimi on siis Lynda?”

”Niin”, Wendy sanoi hiljaa, yhä hieman ahdistuneena. ”Lynda y:llä.”

”Entä sukunimi?”

”Korin. Lynda Korin.”

”Ja hän asuu täällä Englannissa?”

”Niin. Vuodesta 1984 lähtien. Sitä ennen hän asui Espanjassa. Hän muutti Eurooppaan 70-luvun puolivälissä ja ihastui niin paljon, että päätti jäädä sinne.”

”Minkä ikäinen hän on nyt?”

”Kuudenkymmenenkahden – pian kuudenkymmenenkolmen. Syntymäpäivä on ensi kuussa, 13. syyskuuta.”

”Selvä juttu. Ja milloin hän katosi?”

”Tiistaina 26. elokuuta, eli hän on ollut kadoksissa lähes kymmenen kuukautta.”

”Missä hänet nähtiin viimeksi?” kysyin.

”Oletko kuullut sellaisesta paikasta kuin Stoke Point?”

”En ole.”

”Minäkään en tietysti ole käynyt siellä, mutta olen penkonut tietoja netistä. Olen nähnyt kuvia. Se on jonkinlainen näköalapaikka Lounais-Englannissa. Luullakseni Somersetissa, siinä rannikolla, muutama kilometri pohjoiseen... kaupungista nimeltä...” Hän piti tauon ja kuulin hänen selaavan papereita. ”Hetki pieni. Sen nimi on... Weston-super-Mare.”

”Okei. Westonin tiedän.”

”Poliisi löysi Lyndan auton sieltä.”

”Oliko hän itse jättänyt sen sinne?”

”Siltä vaikutti. Auton ovet olivat lukossa. Lyndan lompakko ja matkapuhelin olivat hanskalokerossa, mutta avaimet löydettiin läheisestä metsästä.”

”Oliko hän heittänyt ne sinne?”

”Oli. En tiedä, miksi.”

En sanonut mitään, koska en halunnut spekuloida asiaa Wendyn kuullen – mutta yksi mahdollisuus tuli mieleen etsimättä: *Ehkä Korin ei heittänyt avaimia itse.*

”Näkikö kukaan häntä katoamispäivänä?”

”Ei”, Wendy sanoi.

”Tapaukselle ei siis ole todistajia?”

”Ei ketään.”

”Eikä valvontakamerakuvaa?”

”Ei sitäkään.”

”Eikö siellä ollut kameroita?”

”Oli siellä yksi”, Wendy totesi.

”Mutta Lynda ei siis näy sen kuvissa?”

Pieni tauko. ”Se tässä omituista onkin.”

”Mikä?”

”Siihen niemeen pääsee vain yhtä tietä pitkin.”

”Vai niin?”

”Portilla oleva kamera kuvasi Lyndan, kun hän ajoi parkkipaikalle – mutta ei enää lähtiessä. Sen perusteella hän ei lähtenyt lainkaan pois. Ei jalkaisin, ei omalla autollaan eikä kenenkään muun kyydillä. Eikä hänestä ole nähty sen koommin merkkiäkään, ei kuolleena eikä elävänä. Aivan kuin hän olisi lakannut olemasta sillä sekunnilla kun ajoi sisään siitä portista.”

2

Äkkiä tajusin, että olin avannut koneelleni uuden asiakirjan. Olin luonut sen automaattisesti ja vaistomaisesti, huolimatta kaikista käytännön hankaluuksista, jotka aiheutuisivat Wendy Fisherin asumisesta toisella aikavyöhykkeellä. Huomasin kirjoittaneeni myös pari tietoa muistiin: Lynda Korinin iän, katoamispäivän ja katoamisen olosuhteet.

Aivan kuin hän olisi lakannut olemasta.

”Lyndasta ei siis ole saatu mitään havaintoa?” varmistin vielä.

”Ei”, sanoi Wendy. ”Ei mitään.”

”Kuka teki katoamisilmoituksen?”

”Minä. Ilmoitin katoamisesta 2. marraskuuta, kun Lyndasta ei ollut kuulunut mitään viiteen päivään, mutta teidän poliisinne löysi auton vasta kymmenes päivä.”

”Kenelle teit ilmoituksen?”

”Avonin ja Somersetin poliisille. Valvoin koko yön saadakseni jonkun kiinni heti aamusta. Poliisi, jonka kanssa puhuin, oli nimeltään Stewart Wolstenholme. Sitten tutkinta siirrettiin toiselle henkilölle, rikoskonstaapeli Raymond Whitelle. Hän oli vähän pätevämpi kuin se toinen mies, Wolstenholme – kaiketi vähän ylempiarvoinen, tai kokeneempi, tai jotakin. Mutta hänkään ei löytänyt Lyndaa. Ja nyt Lyn on vain...” Wendyn ääni katosi.

Unohdettu. Poissa.

”Milloin puhuit viimeksi Raymond Whiten kanssa?”

”Ehkä pari kolme kuukautta sitten. Hän soitti kertoakseen, ettei heillä ole uusia tietoja mutta tutkinta jatkuu edelleen. En tiedä, pitikö se paikkaansa.”

”Miksi arvelet niin?”

”Minusta se oli vain sanahelinää. Jätin varmasti viisi viestiä ennen kuin hän edes soitti takaisin. *Minä* sain etsiä *häntä*. Hän oli aina hyvin kohtelias, mutta huomasin, ettei hän piitannut tapauksesta kovin paljon. Sen kuuli hänen äänestään.” Wendyn viimeiset sanat kirvelivät kyynelistä. ”Ymmärrän kyllä, että heillä on kiireitä. Toisiakin juttuja tutkittavanaan. Mutta minä olen elänyt kymmenen kuukautta helvetissä.”

Kysyin varovasti: ”Oliko Lyndalla rahahuolia tai muita ongelmia?”

”Ei. Ei lainkaan. Rahallisesti kaikki oli kunnossa. Hänellä on talo Mendipin kukkuloilla, mutta siitäkään ei ole enää velkaa. Olen käynyt siellä pari kertaa. Siellä on todella kaunista. Näköala suurelle järvelle, ympärillä paljon maaseutua. Lyndalla on hyvä eläke, ja hän teki edelleen töitä pari päivää viikossa, hoiti joidenkin paikallisten firmojen kirjanpitoa... Hän pärjäsi loistavasti. Hän oli kaikin puolin tyytyväinen elämäänsä.”

”Sanoiko hän niin?”

”Mitä tarkoitat?”

”Sanoiko hän itse olevansa tyytyväinen?”

”Me viestittelimme melkein päivittäin. Ja juttelimme Skypellä pari kertaa viikossa. Ei minusta ikinä tuntunut, että hän olisi ollut huolissaan tai hermostunut jostakin. Muuten hän olisi aivan varmasti sanonut jotakin. Tai olisin huomannut.”

Ehkä, ajattelin. Tai ehkä et.

”Sitten se paikka, mistä hän katosi”, sanoin.

”Stoke Point.”

”Niin. Millainen paikka se on?”

Samalla aloin itse googlata tietoja.

”Ai millainen?” Wendy imaisi ilmaa huultensa välistä. ”Valitettavasti en tiedä kovin tarkasti. Olen nähnyt vain satelliittikarttoja. Ja valokuvia. Voin kertoa, mitä tiedän niiden perusteella.”

”Se riittää hyvin.”

”No, se näyttää aika syrjäiseltä. Parkkipaikka on kolmen kilometrin pituisen rantatien päässä – ja se on umpitie, joten se on myös ainoa reitti takaisin. Itse niemi on parkkipaikan toisella puolella, ja se on noin... vajaan kilometrin pituinen. En usko, että se on... että se on sellainen paikka, jossa joku tekisi... itsemurhan.”

Viimeinen sana painoi häntä raskaasti.

”Luin, että niemi on korkeimmillaan vain viitisen metriä merenpinnan yläpuolella, ja molemmin puolin on kolmesta viiteen metriä kiviä ja soraa ennen kuin pääsee edes vesirajaan saakka.” Wendy vaiken ja huokaisi raskaasti. Ahdistus siitä, mitä hänen sisarensa oli saattanut tehdä, takertui hänen kurkkuunsa kuin liima. ”Tarkoitin”, hän sanoi hiljaa, ”että jos joku hyppäisi siltä niemeltä mereen, hän katkaisisi vain pari luutaan – jos sitäkään.”

”Kertomastasi päätellen et usko muutenkaan, että Lynda olisi harjennut itsemurhaa.”

”En. En usko.”

”Sanoit, että alueella oli yksi valvontakamera? Parkkipaikan portilla?”

”Näin minulle kerrottiin.”

”Ja se oli ehdottomasti ainoa?”

”Kysyin siitä, ja rikoskonstaapeli White vahvisti asian. Hän sanoi, että ainoa kamera oli portilla. Lisäksi hän lähetti sähköpostilla pari valvontakameravideolta otettua kuvaa: niistä näkee selvästi, että Lyn ajaa parkkipaikalle. Auto on hänen. Hän istuu etupenkillä. Se on hän.”

”Ja se on viimeinen havainto hänestä?”

”Niin. Sitten hän vain katoaa.”

”Eikö hän voinut lähteä mitään toista kautta?”

”Ilmeisesti ei. Siitä päätellen, mitä White kertoi ja mitä olen itse saanut selville, Stoke Pointin parkkipaikka on toisella puolen kivisiltaa, joka yhdistää niemen rantatiehen. Vaikka Lyn olisi lähtenyt jalkaisin, hänen olisi pitänyt palata samaa reittiä kuin tulikin. Hän olisi tallentunut kameraan ylittäessään sillan lähtiessään.”

”Entä sen jälkeen, kun hän tuli niemelle katoamispäivänään? Eikö kenenkään nähty nousevan veneeseen tai kahlaavan veteen noustakseen veneen kyytiin?”

”Niin kuin sanoin, kukaan ei nähnyt mitään.”

”Joten Lynda olisi voitu hakea veneellä?”

”Lukemani perusteella se on hyvin epätodennäköistä. En ole varma tästä, mutta käsittääkseni olisi ollut vaarallista hakea hänet veneellä. Kameratallenteen mukaan Lyn tuli parkkipaikalle yhdeksän aikaan aamulla, ja Raymond White sanoi, että vesi oli silloin lähes matalimmillaan. Niillä rannoilla on kuulemma laskuveden aikaan vain liejua, joka on upottavaa kuin juoksuhiikka.”

Wendy oli oikeassa: voimakas vuorovedenvaihtelu aiheutti sen, että Bristolin kanaaliin syntyi laskuveden aikaan laajoja liejuisia kaistaleita. Ne eivät ainoastaan estäneet tulemasta veneellä rantaan vaan olivat myös petollisia jalalle.

Joten minne Lynda Korin katosi?

”Saitko Whitelta mitään muita tietoja?”

”Joitakin valokuvia. Hän lähetti pari kertaa sähköpostia.”

”Ja sen pituinen se?”

Wendy huokaisi syvään. ”Sen pituinen se. Tiedän Stoke Pointin niemestä vain sen vähän mitä olen lukenut ja mitä minulle on kerrottu. Haluaisin tietää enemmän, mutten voi ilmoittaa miehelleni, lapsilleni ja lastenlapsilleni, että lähdän pois kotoa tietymättömiksi ajoiksi. Rakastan sisartani hyvin paljon, mutten voi jättää perhettäni moneksi kuukaudeksi ja ruveta leikkimään etsivää...” Hän puuskahti epätoivoisesti, ja ääni kertoi hänen surustaan enemmän kuin tuhat sanaa. ”Totta puhuen en edes tietäisi, mistä aloittaa. Enhän minä ole mikään poliisi. Olen sairaanhoitaja, luoja paratkoon! Joten siksi päätin soittaa sinulle.”

Irrotin katseeni tietokoneesta vilkaistakseni pubin ovelle. Siellä seisoi kirkkaassa auringonvalossa Melanie Craw.

Kauas menneeseen haudattuja synkkiä salaisuuksia, unohdettuihin elokuviin piilotettuja viestejä, jäljettämiin kadonnut leffatähti. David Raker kaivautuu jälleen syvälle kaninkoloon etsiessään Lyndaa – mutta jäljettämiin kadonneen naisen perässä on muitakin...

Lynda Korin muistetaan muutamasta B-luokan kauhuelokuvasta sekä kuuluisasta ohjaajamiehestään, mutta hänen elämänsä on osa vaarallista salaisuuksien verkostoa. Nuo salaisuudet ovat käyneet ennenkin jonkun kohtaloksi – ja nyt ne uhkaavat kadonneiden etsijä David Rakeriakin. Ellei hän löydä Lyndaa ja ratkaise palapeliä ennen kuin on liian myöhäistä.

Salaisuuksiin hukkunut on David Raker -sarjan seitsemäs osa. David Raker etsii synkissä ja tiivistunnelmaisissa jännäreissä kadonneita ihmisiä silloin, kun poliisin keinot loppuvat.

84.2

www.docendo.fi

DOCENDO

ISBN 978-952-850-095-7

9 789528 500957

